

DIURNALU GLUMETIU SOCIALE-POLITICU-TOCU.

Fóia acést'a ese tóta Marti sér'a, dar prenumeratiunile se priimescu in tóte dílele.

Pretulu pentru Ostrunguria: pre anu 8 fi. pre 1/2 de anu 4 fi. pre unu tri-luniu 2 fi. éra pentru Strainetate: pre anu 10 fi. pre 1/2 de anu 5 fi. pre una triuniu 2 fi. 50 cr. in v. a. Un exemplariu costa 15 cr.

Tóte stódienele si banii de prenu-meratiune sunt de a se tramite la Redactiunea dirigitu a diurnalulu: Aradu, Strat'a Teleki-ana, nrulu 27.

Insertiunile se priimescu cu 7 cr. de linia, si 30 cr. tacee timbrale.

Cin'a cea de taina.

„Ori cum, tem'a e démna de „Gur'a-Satului“, si eu unulu i-o recomendu, firesce *Juda* celu fora de lege“ „sà nu fia utatu, *Juda*, celu-ce siede la mésa cu *Invetiatoriulu*, ér' dupa mésa se furisefce la *Caiafa*,“ „pentru-ca sé denuncia si vinda pre *invetiatoriulu*.“

„Albina“, anulu VIII. nr. 20. Cap. 10. Stich „*Au talhariulu*“.

Éra dup'acea s'a adunatu sfatulu satulu si, cuprinse fiindu mintile de mirare, a hotaritu implinirea dorintiei evangelice, ca pace sà fia si indestulire detorintiei nationale.

St. Petru. — Tu singuru!
Mesia. Si nune afara de mine!

Bartolomeiu-Juda. Sà fia tergu: dai 30 de arginti!?
Sclavi-Caiafa. Nici o potóra:

Revoluți'a d'in Perlesci.

— Romanu tragicu in V. parti. —

Scosn d'in nisce manuscrise dela Ispania si alcătuitu dupa celu mai nou sistem, datu fiindă intru cîstea si marirea celoru intru tîti de o potri va între sine.

(Urmare.)

II.

Dupa br'a unu spre diece.

Contele Frikosy de Frica eră unu omu renumitu. Elu avea cei mai frumosi cai in impregiuru; canii lui erau vestiti in intrég'a tiéra. La venatu nobilulu conte pretutindenea eră in frunte. Elu eră unu calaretia bunu, si multi dîca, că ar fi in stare să pörte franile unei trasuri de patru cai cu mai multa maiestria decätu chiaru si contele Andrásy. Dela fire, contele Frikosy de Frica eră unu adeveratu aristocratu maghiaru, unu stranepotu alu eroiloru d'in vremile Árpádfame, vitézu, cavaleru, generosu si mundru, unu membru demnu alu familiei Frikosiesciloru de Frica. La „Färbl“ elu nici-candu nu se lasă inspaimentatu; la „Ein und zwanzig“ elu nici-candu nu retrirá cu banc'a, — si actritiele deoptiva lauda rar'a generositate cavaleresca a contelui Frikosy de Frica . . . Contele Frikosy de Frica eră unu omu minunatu: unu omu admirabilu, unu omu intr'adeveru mare, astfelu comitatulu Pêrlitiloru se putea falí cu dinsulu, avendu in fruntea sa unu omu cast' acest'a . . . Că-ci contele Frikosy de Frica, elu insu-si, eră Ilustritatea sa, supremulu comite!

Si comitele supremu, nobilulu conte Frikosy de Frica eră unu patriotu mare! — Pusu in fruntea unei pèrlite de autonomii elu a-dese-ori subscriá cu propri'a sa mana actele oficiöse . . .

. . . Căta noblétia! — cătu sacrificiu pentru tiéra, dinastia, poporu si obscia! — cătu de adencu patriotismu!

Contele Frikosy de Frica eră unu omu nemeritoriu, unu adeveratu decoru pentru ori-ce museu de raritati!

Dar' acum'a, de căte-va luni de dîle, comitatulu eră orfanu; ingrigitoriulu seu parinte petrecea in departare, parte in Pest'a, parte la mosiile sale, de órece eră tocmai vremea paturniciloru, asup'r'a caror'a nobilulu conte vená cu o deosebita predilectia. — In ecestu restempu credintiosulu seu si cu adencu sufletu inzestratulu vice-comite Rabiatsy nobilu de Spaima portá frenel administratiunei comitatense.

Nobilulu Rabiatsy de Spaima nu eră atātu de mare, cast' poroncitoriulu seu conte . . . Inainte de tóte elu nu avea nici unu calu. Calariá inse căte-odata pentru unii ómeni d'in comitatu . . . Deasemenea elu nu avea canii . . . Elu — de canii nu avea trebuintia. Nu mai putina eră inferioru; nobilulu Rabiatsy de Spaima in cele-l'alte privintie . . . Dar totu-si, si elu, eră unu omu minunatu, unu omu admirabilu si in specialu in fórte multe privintie unu omu „mare“. Decandu trebile autonomiei jaceau pe umorii lui, elu portá freulu cu mana de otielu . . .

Sormanulu Csehfy a-dese-ori eră gonitu di si nópte. . . Că-ci nobilulu vice-comite avea să administreze unu comitatu, in care numerulu *daco-romaniloru* eră mare . . .

Asta-di nobilulu vice-comite Rabiatsy de Spaima a fostu la tiéra. Sosindu dupa diece óre a-casa, desí vremea eră inaintata, desí elu eră obositu de cale, nu se culcá, ci desbracandu-se, luá la mana obicinuit'a sa lectura. Eră unu opu istoricu, intitulatu „Hova Klosska lázadás“, pe romanu „Rescól'a Horea-Closic'a“.

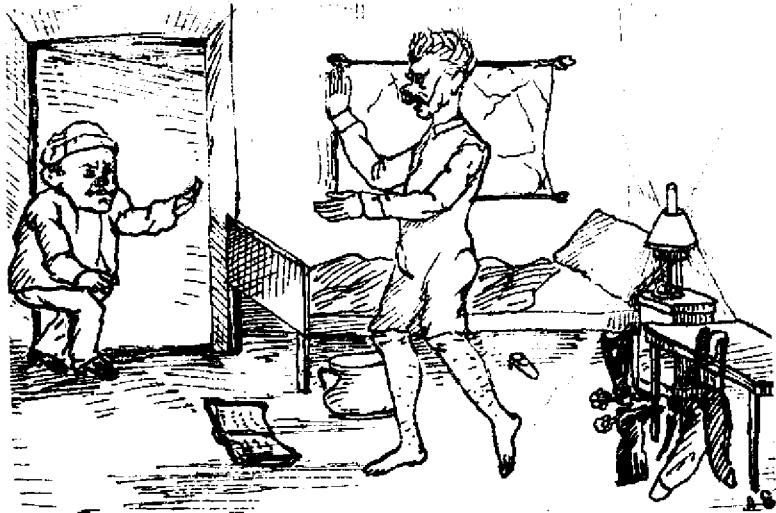
Unu fiuru rece trecú pr'in finti'a nobilului vicecomite Rabiatsy de Spaima, candu prinsă această carte in mana. Elu eră inse unu stranepotu alu lui Árpád; anim'a lui eră de otielu si nu se inspaimentá de ori-ce.

Indata se deschide usi'a, si acuma, in vreme de nópte, intrá de-a-pururea desceptu Csehfy.

Nobilulu vice-comite Rabiatsy de Spaima scapá cartea d'in mana, candu vedíu intrandu pre incredintiatulu seu.

Asta intardiata aparere nu putea să fie decätu urmarea unei grozave descoperiri.

Si, intr'adeveru, arctarea lui Csehfy eră un'a d'între cele mai inspaimentátorie . . . Perii lui erau redicati spre

ceriu; ochii i iesisera de trei degete d'in capu, si totu trupulu lui eră cuprinsu de o tremurare convulsiva.

„Domnulu meu! . . . Toti suntemu perduti! Planulu olahiloru este ga'ta!“

Tresarindu, la aceste cuvinte nobilulu vice-comite Rabiatsy de Spaima sarí in petióre, încätu se lovi cu capulu de plafonu. Caci nobilulu vice-comite Rabiatsy de Spaima eră unu omu lungu, mai lúngu decätu unu paru de fasole; elu eră cătu unu stelpu dela telegrafu.

„Ce-e? — Ce s'a întemplat? . . . Este patri'a in pericolu?“ intrebá elu aspru, privindu de susu in josu spre Csehfy, care eră unu omu scurtu si grosu, éra nu atăta de lungu.

„Este patri'a, este natiunea, suntemu noi, totulu este in pericola!“

„Ce-e? — cum? — Graiesce!“

„Ah! domnulu meu, asculta! . . . Si mani'a Ta să nu se verse asupra mea.“ — grăi sermanulu Csehfy, si apoi, dupa o grea resuflare, continuá in tonu tremuratoriu. — „De căte-va seri utilile sunt pline de olachi. Pune in noptile tardie, ei stau, cuprinsi de tainice sîoptiri, adunati in uliti . . . Cu căte-va dîle inainte de ast'a am vedíutu o multime de cai in apropiarea Pêrlesciloru, cai, ce nesmintita au să fia destinati pentru cavaleri'a daco-romana . . . Ieri am vedíutu vr'o 300 de oi adunate la marginea Pêrlesciloru, vr'o 80 de gasce si vr'o 30 de vaci, tóte destinate ca să fia munitia pentru daco-romani

Presimtiému déra apropiérea unui pericolu si priveghiamu cu indoita ingrigire. Asta-di séra anca d'in vreme m'am postatu in apropiarea locuintiei lui Spulberu.“

Atentiunea nobilului vice-comite Rabiatsy de Spaima se întrei, insuti la audirea numelui Spulberu.

„Iut'unu tardiu, — continuá Csehfy, neobositulu priveghitoriu, — Spulberu aparí pe strata. Elu eră invelitu intr'o manta mare si larga; pasii lui erau lungi si grei: intrég'a s'a arctare eră acea a unui *Decebalu* ori *Horia*.“

La audirea numeloru Decebalu si Horia nobilulu Rabiatsy de Spaima tresari convulsivu.

„Sub manta Spulberu ducea unu pachetu . . . Ce a fostu in acelu pachetu? — Vom vedé mai tardiu! . . . Eu ii urmai cu pasi redepedi . . . Dar' elu eră lungu si eu scurtu. Am remasu pucfutelu indereptu. Pe strate ómenii lu intimpinau cu ovatiuni: unii ii sîoptiau chiar' vorbe tainice. . . . Spulberu mergea inse repede, si, candu ajunsse pe piatia, unde roiau ómenii, eu ii perdui urm'a“ . . .

„Ai perdutu urm'a!? — Nefericitule!“ esclamá nobilulu vice-comite Rabiatsy de Spaima.

„O, vin'a nu este amea! . . . Spulberu este unu paru; éra cu sum numai unu butucu! Ce să facu dar'?! — M'am postatu la coltiulu pietiei, ca să asceptu rentórcerea daco-romanului. — Elu nu veni!“ —

„Indata petrunsa latratulu canelui „Tisza“ in de-a-pururea deschis'a mea urechia. . . O presentfire me trasa catra gradina, de unde se audiá latratulu . . . Ah, ce a trebuitu să vedu!“

„Ce? — pentru Ddiu?!“

„Spulberu a fostu in gradina!“

„Spulberu!“

„Da! . . . La fantana erá bastonulu lui, éra o bucata d'in mantéua in gur'a lui „Tisza!“

Nobilulu vice-comite Rabiatosy de Spaima cadíu pe unu scaunu d'in apropiare.

„Suntemu perduti!“ — mai multu nu potú sà dica.

Incuragiatu de aeésta desperare, in veci priveghiatoriului Csehfy cutesá cea d'in urma sí cea mai grea lovitura.

„Da, — grai elu, — Spulberu a fostu, — sí a subminat cas'a comitatului, cá-ci in pachetulu, ce elu ducea sub manta, nu putea sà fia alta decatu pravu de pusca.“

„Subminat?! . . . Pravu de pusca!“ — exclamá nobilulu vice-comite Rabiatosy de Spaima in tonu nadusitu . . .

„Suntem perduti!“ sí, gráindu, elu, asía cum erá, in negligéa, se repedi spre usfa, sentiendu, cumcá pamentulu tremura dejá sub elu.“

„Stati! — ii grai in veci priveghiatoriulu Csehfy retienendu-lu. — Am pusu doispre-diece fetiori sà atee paza la gradina. Minele sunt puse, dar' ele nu potu fi aprinse.“

Nobilulu vice-comite Rabiatosy de Spaima se opri pe unu momentu.

„D'apoi — déca ésc'a aprinsa este dejá pusa de Spulberu!“ — grai elu pornindu d'in nou. . . . Sí, pornindu, nime nu potú sà-lu mai opréscá . . . O! pericolulu sí iubirea catra viétia ce nu sunt in stare!?! . . .

Csehfy stete câte-va momente uimitu de spaim'a, ce-lu cuprinsese sí pre d'insulu. Se repedi dup'aceá in urm'a domnului seu, sí-i peri sí urm'a.

Sermanele de familii, ce remasera dormindu pe cuibulu perdiarú! . . .

(Va urmá.)

TRÉNC'A SÍ FLÉNC'A.

T. Muscu-te, sora Flénca! am auditu de unu romanásu.

Fl. Ce romanásu? — cine?

T. Unu domnisoru, care a venitu tocmai dela Clusiu pone la Mesesiu, ca sà petiéscá pre fiic'a mea.

Fl. Par' cá l'ai adusu cu bobii! — Sí apoi? . . .

T. Ii place fét'a: dar' se scárbesce, cá n'are destu-la zestre.

Fl. Aha! adica pre elu nu l'a dusu fét'a, ci zestreá. Vedi, sora draga, asía sunt domnisorii nostri de astadi. Decátu dupa domnisoru, mai bine féta mare casí mine.

T. Dreptu ai: mai sciu eu unulu, care a luat zestreá sí a fugitu cu ea la Zeláu!

Fl. Dar' ai auditu ceva minunatu dela fabrica.

T. Cum? Ce? — éra balu?

Fl. Feréscá Domnulu! — Fetitiéle fabricante s'au inamoratu de motani.

T. Ei! mi lasa-te sí nu-ti bate jocu de tóta luraca!

Fl. Lucru seriosu: o fabricanta, mergendu la denia, adusu sí unu motanu cu sine.

T. Póte cá i se urí sà mérga singura la bisericá.

Fl. Ba na! mie mi-a spusu cine-va, cá ea a voita sà-sí vrájéscá de marítisú.

T. Cu motanulu?

Fl. Da! Cándu ea a lasatu motanulu sà fuga in altarú, a disu: „Precumu ambli tu dupa síoreci, asíd sà ambli petitorú dupa mine!“

T. Vai maica! cá multe fete bebrane trebuiescu sà fia in Fabrica!

Pre dica

pre Duminec'a necredintiosului apostolu Tom'a.

Iubitiloru mei credintiosi Taudó sí Mandó!

„Totu duhulu, care nu marturisesce pre Iusu Cristosu, cá a venitu in lume in trupu de la Domnulieu, nu este: Acel'a este alu lui Anticristu, de care ati auditu, cá va veni, sí acum'a inca in lume este.“

Epistóla 1. a lui Ioanu (Draguti'a), capu grecescu, versu orangotaniu.

Tem'a, care mi-am propusu-o a Vi-o analisá astadi este fórté grea, cu atát'a mai virtosu, cá-ci nu sum d'in cét'a preutiloru pecatosi sí pr'in urmare pucínu initiatu in blastematiéle calugaresci, afara de aceea duminec'a este chiaru a Slui apostolu Tom'a, carui'a ii trebui dovedi pipaitóre pentru ca sà crédia in Dlu Cristosu. Apoi astadi inca se afla multi ómeni de acei'a, cari sunt nu numai de calibrulu lui Tom'a, dar' póte sí mai rei, sí mai ai naibei de cátu acest'a; dreptu aceea tractarea temei acestei'a mi va fi indoitu de grea: totusi me voiu síli a vi-o demustrá. — (Tusiesce.)

Iubitiloru mei! Cine sà fia óre acestu Anticristu, despre care díce Evangelistulu Ioanu „sí acum' inca in lume este“? Óre pentru cine díce Domnulu nostru Iusu cristosu: cá se voru scolá Cristosi mintiuosí sí proselití menciunosí sí pre multi voru amagi?

Noi scimu cá Dlu nostru I. Cr. a avutu pre pamentu pre mainte mergatorii sei, pre profeti, cari lu-au anuntiatu ómeniloru, sí au pregatitu animile loru pentru priimirea invetiaturei sale; lu-au anuntiatu pre elu lomei; sí cei mai multi d'in ei au suferitu, sí au moritu pentru dreptate sí adevéru.

In privinti'a lui Anticristu inca crede pre cum baseric'a dupa marturisirea S, scripturi, asé sí noi dupa esperiéntie de pre la alegeri, cá va veni in lume, sí cá va avé sí elu pre inainte mergatorii sí proselitii sei cari se voru aretá pre pamentu, sí sub egid'a numelui sacru alu lui cristosu voru amagi multimea cea usóru credietória.

Déca vomu analisá cuvintele Dnlui sí Mantuitoriulu nostru I. Cristosu ne potemu usóru convinge, cá ele cuprindu in sine insu-sí adevéru sí viét'a; dreptu-aceá, asemene profeti, séu inainte-mergatori ai lui Anticristu urmeza sà fia multi intre noi: daru cumu ii vomu cunósce noi decátu d'in faptele loru? „D'in faptele loru ii veti cunósce pre ei“ a disu Domnulu. —

Mantuitoriulu nostru invétia omenimea cu cuvintulu sí cu fapt'a, o mangaia, sí-i facea bine — tamadindu bolnavii sí saturandu pre cei seraci.

Ceice dícu cá tienu loculu lui Cristosu pre pamentu sí apoi inchidu usile loru d'inaintea omenimei patiminde, carea vine sà se planga de suferintie sale sí sà-i céra ajutoriu: óre nu usurpéza unii ca acesti'a santulu nume ce-lu pórtá, sí óre cu cine s'ar potea asemená unii ca acesti'a? ! Óre unii ca acesti'a nu sunt proceri mintiuosí sí premergatori ai lui Anticristu? !

Mantuitoriulu nostru sí invetiaceii lui nu stringeau bani, „Argintu sí auru nu este la noi“ díce Pavelu; celu ce se sílesce a-sí stringe avutii d'in sudórea poporului, mulgendu-lu sí belindu-lu pre acest'a pone la extremitate, celu ce cauta a corumpe d'intre poporu pone sí pre cei mai alesí sí buni pr'in mediulóce materiale sí morali numai ca sà-sí póta ajunge scopurile sele infernale; — Óre sà fia unulu ea acel'a disciplulu divinului nostru Salvatoru? !

Mantuitoriulu a miluitu pre cei seraci, sí óre urmatorii lui facu totu asemenea in dío'a de astadi? Óre nu se afla intre urmatorii Mantuitoriului sí de acer'a cari cauta a se inavutí d'in banii basericiloru, ma chiaru sí d'in sembri'a drépta a slujitoriloru ei? —

Óre sà fia unii ca acei'a discipli Dlui Cristosu, ori ai apostolului Iuda? ? ? - - -

Mantuitoriulu nostru divinú sí-a pusu sufletulu pentru turm'a sa; astadi inso multi intra in turm'a lui Cristosu ca nesce lupi rapitori sí nu numai cá nu cauta ó'a cea ratecita ca sí o reádca in staulu, ci d'in tóte poterile se sílescu a perde turm'a loru pentru interese egoistice. —

Mantuitoriulu a demandatu discipuiloru sei, să nu se jore: Să nu ve jorati, ci să fia cuventulu vostru — Asiă, asiă; nu, nu. — Unii urmatori ai Mantuitoriului Cr. in dio'a de astadi nu numai că mintu pre totu loculu, ca să-si ascunda reotatea, si intreprinderile infernale ci, spre ajungerca scopului loru mârșavu, se jora si pre sant'a cruce! !

Cristosu a plansu pentru Ierusalimu, dicendu, „Ierusalime, ierusalime! de câte ori am voitu să adunu „fii tei, pre cumu aduna gain'a puii sei sub aripi“. — Ore acei'a cari nu-si iubescu natiunea, ce i-a laptatu, crescutu si incarcatu de binefaceri si onori, — si o vendu pre biat'a de ea pentru favoruri si respalitari pamentesci apesatoriloru omenirei: — cumu să se numesca ore unii ca acei'a? Urmetori ai lui Cristosu, si crestini adevirati? !

Celu mai potrivit nume pentru ei aru fi dupa parea noastră „*Farisei si Iude.*“ că-ci in faptele loru se potu asemena acestor'a, fiindcă numai unii ca acesti'a léga sarcini grele, si le pune pre umerii omeniloru, éra ei neci cu degetulu micu nu voiescu să le atingă. Aminu.

Vaslasiu.

Congursu.

Noi „Gur'a Satului“ d'in Tiér'a ovesului damu spre cunosciatia publica tuturor celor'a, cari nu vreat să anda adevurul si celor'a cari se sentu vatemati pr'in marturisirea adevurului, precumcă noi d'in puterea noastră amu decisu adi in diu'a alegerii deputatiloru mireni dela Sant'a Agnit'a, ca să se escrie unu concursu pentru gilăulu celu mai bunu, care se va inventa pone la facerea scrutiniului pentru alegerea viitoria a deputatiloru mireni.

Gilăulu este menitu pentru a-i dá necioplitalu Zacharelu poleitur'a cavenita, in casu de portarea sa neparlamantaria repetinda pela Sant'a Agnit'a.

Inventatoriulu va capetá dreptu remuneratiune 5 fi. d'in restulu fondului seracitu alu protopopiatului d'in Tiér'a ovesului.

pr'in noi **Tand'a si Mand'a.**

O patî jidanulu dracului.

Jidanulu si-cumparà sare pentru bolt'a ce avea in Pacalesci.

„Mâi Ioane! — grai elu catra unu pacaliciu. — Nu mi-ai duce 5 mǎji de sare pan' a-casa.“

„Bucuros! — respunse romanulu. — Dar' ce-mi platesci pentru chiria?“

„50 cruceri pentru fia-care maja“. — respunse jidanulu.

Facendu-se tégulu, tégovasii mersera să 'ncaree sarea.

„Jupane! — grai romanulu, — aici sunt mai multu decâtu cinci maji.

„Ferésca Ddieu! — cinci maji, nici e'o bucattea mai multu.“

Romanulu chiamà trei martori si constată, cumeă elu a incarcatu numai cinci mǎji de sare.

„Asiă este!“ — incheià jidanulu.

Sosindu a-casa, romanulu descarea sarea. o cumpenesce si, aflandu, că sunt 10 mǎji, lasa cinci la sine a-casa, ducendu jidanului numai 5 mǎji.

Jidanulu pacalitu se trage la lege; dar' romanulu aréta cu trei marturii, că elu numai 5 mǎji a incarcatu si pr'in urmare n'are să dee socotéla cu mai multu.

Astfelu, voindu să insiele pre romanu cu 2 fi. 50 cr., jidanulu s'a insietatu pre sine cu 5 mǎji de sare.

Proprietariu, editoriu si redactoru diriginte: **Mircea B. Stanescu.** — Girante respundictoria si corectore: **Basiliu Petricu.**
Colaboratoru internu: **Ionu Slaviciu Bodescu.**

TAND'A SI MAND'A

T. Ai auditu, frate Mando, că „Reuniunea politica a „taturoru romaniloru d'in comitatulu Aradului“ a tîenutu *adunare generala*?

M. Unde?

T. In Aradu, in salsiór'a teologiei.

M. Ei, bine! au încaputu ei acolo?

T. Déca n'au fostu decâtu de toti numai 24 de insi.

M. Pucini „toti romani“ in comitatulu Aradului! —

T. Dar ai intielesu, cumcă ardelenii au datu de necasu cu sasii, si maghiarii tîenu cu romanii?

M. Ei draga! ce minune! Casi candu nu ar fi celu mai firescu lucru, ca maghiarii să se bucare, candu ei vedu pre nemaghiarii d'in tiér'a loru prindiendu-se de capu!

T. Te pricopu! Apoi maghiarii ajuta la acei'a, cari au mai pucina aplecare la lupta. Pare-mi-se, că romanii éra-si mergu pe calea mansului!

A. si B.

A. Pentru-ce se tîenn sinódele tocmai la Dominec'a Tomei?

B. Pentru-că ast'a-e diu'a necredintiosloru.

A. Si apoi?

A. Multi d'între acei'a, cari se aduna la sinóde, sunt necredintiosi!

Precautu.

Unu ostasfu inoratu incepe scrisórea catra soci'a sa astfelu:

Jubita Floritia!

De-ore-ce tu nu scii ceti, dăte cu asta scrisóre la pop'a Trifonu, cu să ti-o cetésca; éra déca pop'a Trifonu n'ar fi a-casa, nu te duce la altulu, ci ascépta pana ce nu va veni elu, că n'asi vré să scie si altii ce-ti scriu eu tie.

Catra viór'a de campu.

— *Epigrama.* —

Tu fióre, esci modesta si fore de pretentii,
Si pentru-acea esci primulu decoru alu primaverii;
Dar' ce folosu de ele? — Virtutea ta e 'n daru,
Că-ci vine si te calca a-dese unu magaru!....

Tóc'a Redactunei si Administratiunei.

D-lui *Iacobi Popu* in T. — Abonamentulu ingregistratu pose la finea lui Iuniu; urii aparuti pone la sosirea abonamentului si s'au spe duitu toti.

D-lui *D. B.* in *Moldov'a n.* — Asemenea.

D-lui *N. Pal . . .* in *K. B.* — In locu de fi. 4. si transmis numai fi. 3. ca costulu abonamentului pre 1/2. anu; ceremu diferenti'a de fi. 1. ca să ni regulamu socotelele.

D-lui *I. P.* in *Ianu* Asemenea.

On. „*Societati de lectura rom. in Beregeu*“ avendu in vedere, că societatea sta d'in economi, si este inca jana, vi amu implinitu cererea, dandu-vi diurnalulu gratisu pre semestruulu Ian. — Iuniu; ceremu inse costulu postei de cr. 30. câtu mai cundu.